

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 8 א' אוקטובר 2024 | תשרי התשפ"ה

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ראש השנה, התשפ"ה

יקרים ויקרות,

בדרך כלל, אנשי מילים אנחנו, יודעים לתאר את מה שבלב, את מה שבחוץ, הופכים מציאות למילים. והפעם, נדמה שנדמו המילים, וחוזרות ומתנגנות אותן המילים שוב ושוב: טירוף, הזיה, דבר כזה לא היה, מציאות מטורפת, חטופים, ככר החטופים, מטה משפחות החטופים, יחד ננצח, יחד ננצח? יחד?

יש שכותבים וכותבים, יש שהעט יבש, כמו המעיין שבלב. ובכל זאת, בגיליון זה, הזמנו אתכם לגעת בפצע, לתאר, להתמודד עם המציאות הזו שאין לה מילים ויש לה כל כך הרבה מילים: מלחמה!

השירים בגיליון זה נוגעים במלחמות בכלל, יש שמתמקדים במלחמה שניחתה עלינו ב 7.10.23, הזדהות עם הנופלים, החטופים, הגיבורים. יש שירים הנושאים עמם תקוה.

תודה רבה לכל מי ששלחו שירים, לכתב עת מיוחד זה. תודה מיוחדת לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה - כתב העת': נופר בר, רם הרשטין, ציפי שחרור, תמרה אור, איציק רייכר, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

לאור זאת שבמערכת התקבלו שירים רבים, אנחנו מוציאים את כתב העת בשני מועדים, זהו הגיליון הראשון, היוצא בערב ראש השנה. הגיליון השני, יצא בערב יום הכיפורים.

מאחל לכולנו שנה שתביא בהירות, בשורות טובות, שיבת כל החטופים לביתם, בריאות הגוף והנפש לכל הפצועים וכוחות למשפחות הרבות ששכלו את יקיריהם בשנה קשה זו.

שוקי גוטמן,

'אשכולות פואטיקה' [/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת

רונה רונית שור
ח.רות (רותה כהן)
רחל אשד
רות אלמוג
רמי בקיש
רחל בכר
רינה ענבר
רני רוזנטל
שולה ברנע
שי לוביאניקר
אריק בר
חגית בת-אליעזר
עידית גילאור
אלון בריימן
שירלי שנירמן
שירלי אברמי
בלפור חקק

אשר ויינשטיין
נילי קלינגר
נעמי מנדלבאום
עידו הייק
נעמי תדהר
נעמי אטיאס
נירה שי
אשר גל
עמי בטיטו
נורית שמר-פרידמן
גאולה שינה
נורית יעקבס-צדרבוים
מיכאל זץ
אתי אדווה צדוק
דבורה חיץ
דליס
ערן טורג'מן
ענת זיסוביץ-חריט
רויטל גולדשמיד
עפרה כהן
ענת חן
רויטל משעלי
רותי סבט

דלית פרנקל
ציפי שחרור
הרצל חקק
מיכל יובל-פיקרסקי
אורלי גולדשטיין
אברהם (רמי) ישראלי
איל משה לוי
אורנה טוקר
אורית סרן
איציק מורדוב
איציק רייכר
איריס שפירא-ילון
איריס אביאל
אלי פוקס
דורית ישראל
אסתר א. קפאח
אמירה לידר/אמי
אלירן דאור
אסתי קושמרו-אברהם
אריה רגב
אפרת ששון
אפי הלפרין
מלכה אורמן

ביום ההוא / דלית פרנקל

-בעקבות הטבח של ארגון הטרור חמאס בעוטף עזה
ב-7.10.2023.

השיר מתכתב עם חזון השלום של ישעיהו (י"א 6, 8):

"וְגַר זָאב עִם כְּבֶשֶׂת וְנֹמֵר עִם גְּדִי יִרְבֹּץ וְעֹגֵל וְכַפִּיר

וּמְרִיא יִחַדּוּ וְנָעַר קֶטֶן לַהֵג בָּם... וְשָׁעֲשַׁע יִזְנֹק עַל

חַר פִּתְּוֹ וְעַל מְאוּרַת צְפֹעֹנִי גִמּוּל יְדוֹ הַדָּה".

אֶל אִם שְׁנִרְצָחָה וְקִפְּאָה לְנֹכַח פְּנֵיו
גִּמּוּל יְדוֹ הַדָּה,

מִתִּיפֹחַ הַדֹּף לְעֵבְרָה אֶת טוֹבֵי חֲבָרָיו
זָאב וְכֶבֶשׂ מִפְּרוּה.

אוּלֵי יַעֲלֶה בְיָדָם לְחַמֵּם אֶת צִנַּת לְבָה
כְּפִי שֶׁהִפִּיגוּ כְּפוֹר שֶׁדָּבַק בּוֹ בְּעֵתוֹת תְּנוּמָה.

אֶל אִם שְׁנִרְצָחָה לְעֵינָיו וְדַמְמָה

שׁוֹעַ פְּרִי בְּטֶנֶה בְּצִרְחוֹת נוֹאֲשׁוֹת.

אֵיךְ נִחְשֵׂי דָם מִתְּפַתְלִים עֲדִיו מְגוּפָה?

מִדּוֹעַ אֵין הִיא פּוֹקֶחַת עֲדִין עֵינֶיהָ הַטּוֹבוֹת?

אֵיכָה פָּגְעוּ בָּהּ אֲנוּשׁוֹת הַרְעִים נְעֻדְרֵי

הַרְגָּשׁוֹת

וְאֵיךְ מִיָּד אַחַר כֵּךְ הִתְיַשְׁבוּ לְאֹכַל וְלָרוֹזוֹת?

עַל עוֹלָל שְׁנִשְׁחַט מוֹל אִמּוֹ הַמִּיֻּסְרֵת

יְבָהּ הוֹרְתוֹ כְּשֶׁהַחַר בְּלָבָה מִתְרַחַב

וּמִתְרַחַב

וְהִיגוֹן הַמֵּר מִתְהַדֵּק אֶל קִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
הַנִּשְׁבָּרֵת.

אֵיךְ בְּגִיל כֹּה צָעִיר וְבְרִשְׁעוֹת נִגְזְלוּ חַיֵּיו

וְאֵיךְ עָלְצוּ בְּנֵי הַעוֹלָה לְהַטִּיל חֲשֻׁכַת דָּאָב
וּמְפִיזוֹתֵיהֶם עָלֶיהָ לְמְרוֹמִים שִׁיר רַהֵב נִלְהַב?

מְרַצְחִים מְתַעֲבִים,

לוֹ מַעֲפָר תִּשְׁח אִמְרַתְכֶם

וּכְאוֹב מְאָרֶץ קוֹלְכֶם

וְהִיָּה מִשְׁכַּנְכֶם הַנִּצְחִי בַתְּעֵלוֹת

הַמִּתְעַקְלוֹת

שֶׁחִפְּרַתֶּם לָכֶם לְמְאוּרוֹת,

חֲרִים לְקַבְּרֵיכֶם.

וְאֵין מִצִּיל.

ואז מלחמה/ ציפי שחרור

והרחוב בשלו, בריק. צח כמו הבקר, אינו
מבין עדין כי נשטף דם ילדים.

שבועה מלחמות, אני מבקשת לא עוד אחת.
אבל היא בשלה. מתחוללת מתקימת
בעוטף ובאצבע
ובכל הדעה, והאויב טורף.
היטרף?

זאת המלחמה

אכזרית כדרכה. מקללה. ודם תינוקות קרבן
לאדמה.
וכאלו לא חלף הזמן ואזעקות אמת
קורעות בקר אחר בקר
קרומים שהתפוררו זה מכבר.

זאת המלחמה. זאת היא!

וכאלו לא חלף זמן ואזעקת אמת קורעת את
קרום הבקר החגיגי.
בעינים טרוטות בובה, שבה ליצועי. ודאי
חלום בלהות.

ואז טבח!

וכאלו לא חלף זמן והשנים דואות לאחור
באבחת זכרון צולבת:
ששת הימים. יום הכפורים. לבנון 1. לבנון
2.

וכדרכי ברגעי פחד, יוצאת אל הרחוב, על
אף האזעקות
על אף ריק העיר הנעולה. להנכח.

ואז מלחמה!

דם, טבח המונים וחילים במלאכתם
בגבורתם. במותם.
וההיסטוריה טסה כאבחה אל מאה קודמת.

הגוף נשרף. הנפש סוערה.
היתכן? פאן? בחלקת ארץ? ונפץ טילים
מרעמים,

התכלה התכלת, השרופה שואלת/ הרצל חקק

נשא הדגל ועד, גורלו שותת.
אוד הפרכת, כבה ענן הכבוד
הרוטט. האם הסס להתקדש
עמוד האש .

כרע רבץ בארי. מי יקימנו
ואת מזמרתו הפגיון מכתת.
הלא שרנו: עוד אבנה ונבנית.
נר עוז, כפר עזה, פניהן הרוסות.
האם חיי דורות נמחקו עד היסוד.
בנתיב העשרה שואלים אי המנין,
הלא קדשנו חיים, חרפנו נפש
למען התקומה והבנין.
ימים ספרנו מאז הושענות.
שרנו: אערך שועי בבית שועי.
גדר מרסקת מענה עד ענות:
יהמה מעי, קום נא להושיעי.
זכרון דורות לא מתאש: ראה
ראה קדושים משלכים באש.
יבקש חיים מדאבה לאדנה.
מדפוס דורות חמר יבקע, רוח
אבותי, ניצוצות ממנות, מצל, מגיא.
עין קולות. מורשת חרופה, ולא.
לא תכלה תכלתו: שאלי שרופה.

שפה זרה / מיכל יובל-פיקרסקי

אתם הרבון ,
אתם השליט
אתם הרקבון ,
אתם המלעיט,
אתם המחוקקים ,
אתם המוחקים ,
אתם שטופי הרהב
אתם אוחזי הלהב ,
אתם הקרע ,
אתם הבזוי ,
אתם השסוי.

שוכני מגדלי השן מעטרי הסחי ,
אטומי הקשב לקולות הזעקה
הבזים לקולות "הבכי
והנהי."

לא נהי – נהמה.
שלונו, שוכני מרגלות הבסטיליה
המסוים ומצטבעים בצבעי הטריקולור
ולומדים בזעם לבטא:
" Liberté, Égalité, Fraternité "

אתם שומעים את זה?

תפילה/ אורלי גולדשטיין

הבית מואר, מסביב שמים כהים
מהחלון מנצנצים אלי חיוכי כוכבים
ואני ילדה קטנה, תמימה
לילה לילה כמו מנטרה מבקשת ממך לפני
השנה

אפשר שלא יהיו מלחמות?
שהעצב ידהה קצת מקשת הרגשות

אני מתבגרת ושוכחת אותך
אתה בשלך
מלוח אותי בסתר, מנצנץ מהפנה
מדי פעם נזכרת במנטרה הישנה

אפשר שלא יהיו מלחמות?
שהעצב ידהה קצת מקשת הרגשות

שבת שביעי בבקר מתעוררת בבהלה
הלב צועק, וגשמי העצב ממטירים בלי
הפסקה
איפה אתה?
אך אבדת את הבקשה של הילדה הקטנה?

גרזן מלחמה/ אברהם (רמי) ישראלי

המאבק אחרון בינינו התיש מאד
הגיע זמן לחדל מפל הצעקות
נחזר לימינו מקדם, בלי קללות ונשד
המלים החריפות נשמעו כמו חריקות.

נקבר את גרזן המלחמה עמק באדמה
אפלו לא ננקה את שאריות המאבק
שיחליד אי שם במעבה התהום הלא נודע
אנו נשוחח בשובה ונחת ולא נעלה אבק.

הקרבות המיתרים גרמו רק לעכירות
טריקות דלתות ומלים קשות מיתרות
הצלקות בלבנו העמיקו ויש לרפאות
להבא נשב ונישב כל מחלקת במהירות.

מהגרזן נשפח מכאן ועד סוף ימינו
לא נלמד מאויבינו כיצד לפצע ולהזיק
שלום ואהבה נחדיר ליחסנו וקרובינו
רק טוב ושלום לכל וכוונת עתידי נזריק.

סוף לסיפור/ אייל משה לוי

אָרץ בָּה אױב
רוֹצָה אוֹתָה אוּלֵי יוֹתֵר מִמֶּנִּי
כִּי אֲנִי חוֹגֵג .
בָּאָה הַשְּׁבֵת הַשְּׁחֵרָה
תָּמָה הַחֲגִיגָה
הַאֶפֶר מְאִים לְכֶסֶת .
וְאֲנִי שְׁנַמְשֵׁלְתִי לְעוֹף הַחֹל
וְלִיהוּדֵי הַנּוֹדֵד
מִתְבַּקֵּשׁ שׁוּב
לְבַחֵר .

יְמֵי פּוֹמְפֵיִי הַעֲלִיזִים
וְאֲנִי חוֹגֵג וְלֹא יוֹדַע אֶת שְׁמִצְפָּה
הֵהָר רוֹחֵשׁ וְגוֹעֵשׁ
הַלְבָּה עוֹד תִּתְפָּרֵץ
וְאֲנִי חוֹגֵג .
בְּחוּץ מְלַחֶמֶת מְלִים
מְדַבְּרִים לְלֹא רֶסֶן
מִשְׁתַּלְחִים זֶה בְּזֶה
וְאֲנִי לֹא רוֹצָה חֶלֶק בְּזֶה .
אֶז חוֹגֵג
וְלֹא יוֹדַע אֶת שְׁצָפוּי לְקֵרוֹת
לֹא אֲנִי וְלֹא כָּל הַחוֹגְגִים בְּפּוֹמְפֵיִי .
חֲמוּרִים מוֹלֵלֵי F35
200 חֲטוּפִים
וְ1300 נְטֻבְחִים .
וְאֲנִי מְרַגֵּשׁ אֶת הָאֶפֶר
שֶׁל הַר הַגְּעֵשׁ
מְאִים לְכֶסֶת אוֹתִי
וְאֶת כָּל הַחֲלוּם
עַל אָרֶץ בָּה נוֹלְדָתִי .

אשת-חייל / אורנה טוקר

מוכנה למצור, צאינה וראינה,
מוכנה לצנע,
לפגועים, למפגעים,
לרקטות, לכטב"ם.
בתכונה ללחמה ביולוגית או כימית,
נכונה לאיומי סתם.

אשה על כונת,
אשה בהכון:
ילד בעזה, אח בשריון.

אשה מתכוננת, אשה מתכוננת,
בעל במיל" מפציץ בלבנון.

אשה מתכנת עצה, רוצה
דאגה רגילה: אנס, בגידה, הפלה...
צומחת להיות באובב, להיות מעצה,
צאינה וראינה, שהדי במרומים,
שלא השארתי פרצה.

לתצפיתניות ואמותיהן/

אורית סרן

עֲקֹשׁוּ כְּתָבִי שִׁיר עַל גְּבוּרָתָן שֶׁל
הַתְּצַפִּיתְנִיּוֹת, שִׁיר בְּלִי פּוֹלִיטִיקָה, בְּלִי
הַתְּרָאוֹת מְבֹהֵלוֹת בְּקֶשֶׁר, בְּלִי זַעֲתָן הַקְּרָה
שֶׁהַקְּפִיאָה הַדְּמָעוֹת, בְּלִי עֵינִיָּהֵן הַפְּעוּרוֹת
כְּשֶׁהַמְּרַצְחִים שֶׁעָטוּ לְעֶבְרָן, בְּלִי הַתְּחַנּוּנִים
לְהַצְלָה, בְּלִי הַהַפְּקָרָה, בְּלִי הַשְּׂרָפָה, בְּלִי
אִימַת הַדְּקוֹת לְפָנַי שֶׁנִּשְׁבּוּ, בְּלִי הַהוֹרִים, בְּלִי
הָאֵין אֲוִנִים הַנְּשִׁי, בְּלִי דָם חֲבֵרוֹתִיָּהֵן
הַנְּשִׁחֲטוֹת לְפָנֶיהֵן, בְּלִי פַחַד הַמָּוֶת
מִהִיסוּרִים, בְּלִי כָּל הַתְּחַנּוֹת, הֲרִי אֲנִי אִמָּא
שֶׁל בָּנוֹת

פלינדרום - מפקד כוח וגנר / איציק מורדוב

מי צֶעק "זֶה נָאצִי?"!
לָמָה לָהֶם לַעְרוֹק?
סִפְרִי, עַל שׁוֹם מָה נִבְהַל הַשְׁקָרן, גּוֹי,
שְׁנָאֵלֶץ ע"י לְבוֹב לִיעֵץ לְאֲנָשֵׁי וְגִנְר?
קִשָּׁה לְהִבְנָה...
מִמּוֹשֵׁל עִיר פְּסָקוּ - רַעַל!
מָה לְהִמְלִיץ? אָנָה זָק! עֲצִים!

הלמת* / איציק רייכר

פְּרָצִי עֶצֶב
מְכַרְסָּמִים שְׁגָרָה
חֲדִים כְּחָרֵב
מְצִיפֵי דְמָעָה

כָּאֵב רוֹוֵי חֲרָדָה
מְגִיר טוֹפֵחַ נְחֻמָּה

*פּוֹסֵט טְרַאוּמָה

הותיר אחריו חברה/ איריס שפירא ילון

הפאב והעלבון הכי גדול, זה לחדל.
שלא יזכרו אותנו שם, שלא השארת ברכה
בבטני הרפה, הרעבה לילד חותם.
שחלפנו זו בלב זאת שאהבת
סתם ונשלים.

אתה שנדם, וכלם שאתה -
גברים שנפלו,
הותירו
עלמות
לבכות על מות עולם.

פרורים בתחלת דרכם, ללא זכויות דם,
זכרון אהבה מצלם, ללא שבע חפה ואולם.
יומי וקרעי שמלתי מתפקעים סביב צירם
ביסורים שחרים,
מעי וסמי דוקרים.

טרופה בשאריות עולם שרירותי,
בלילה תליתי עבודה, שלט גדול באילון
'מחזירים את הזמן לאחור, תחזר'
והצפת אלי ברוחך היפה, דרך חלון החלום
חיקתי אליך, חבקתי בכל עצמותי. והיית

שידורי ישראל/ איריס אביאל

הבשרע על נפילת
הבנים
תפסה אותי כשהתר לפרסום "פסיפס
ישראל"
כששכבתי במטה
בסדר גדל קזה
נשבר
לי
הלב.

2023 / אלי פוקס

בְּמַקְלֵט ב 73 הַמְדַרְגּוֹת גְּבוּהוֹת
יְשִׁיבָה צְמוּדָה לְאֵמָא
קִיר בְּטוֹן קֶר, וַיְדִית אֲדָמָה
חֲמִשִּׁים שָׁנָה אַחֲרֵי
אוֹתָהּ אֲזַעֲקָה
תַּחַת אֲדָמָה, מִקְלֵט מִסְפָּר 4
שְׁכָנִים, בְּטוֹן בְּלִבָּן
שְׁנֵי הַבָּנִים בְּצִבָּא
אָחַד בְּדָרוֹם, הַשְּׁנִי בְּאֵי שָׁם
וְאֵנִי נִצְמַד לְאֵמָא שְׁלֵהֶם
בְּחוּץ מִלְחָמָה

* / דורית ישראל

אני רוצה לנסע לבארי,
לצבוע קירות שחורים בלבן ותכלת, לשטף
את הדם
מהמשקופים.

אני רוצה לנסע לבארי,
להשקות אדמה פצועה
במים צלולים,
להכות שרשים,
אולי יצמחו כאן שוב עלים ירקים,
פלניזת אדמות,
ושלל צבעים.

אולי אפרץ את סקר הדמעות, והבכי יבוא
בגלים
אדירים,
מלוחים.

אולי אשוב לכתב שירים.
אולי זה שיר.

כולנו חזית / אסתר א. קאפח

אימה ותפֶת גִּדְעוּ בְקֶר שֶׁל שְׁמַחַת אֲשֶׁר
עוֹטִים מְדִים וְנַעִים כְּאֲשֶׁר יִנּוּע בְּכִבְרָה
מְטֻלְטְלִים בֵּין טִילֵי הַדְרוֹם לְטִילֵי הַצָּפוֹן .
יוֹצֵא חֲלָצִי חַי וְנוֹשֵׁם צָבָא סְבִיב הַשְּׁעוֹן
בְּכּוֹבֵע יִדְע נֶע וְנָד מַחְזִית לְחִזִּית .
כְּצֻרוֹת עֶרְסֵל בְּעֶרְף מְטֻלְטְלִים
בֵּין אֲזַעֲקוֹת חֲרָדָה לְנֶסֶף הַשְּׁגָחָה
וּתְפִלוֹת שִׁיר מִיחְלוֹת לְנֶהָ שְׁלוֹם
לְנוּחַ בְּצֵל גֶּפֶן וּתְאֵנָה נוֹתְנֵי פְרִים

אתם/ אמירה לידר/ אמי

אתם שידעתם
מלחמות אמתיות
מלחמות ארכות
מלחמות פואבות
אתם שאבדתם
משפחות משפחות
חברים חברות
בתים וחקרות
אתם שהרגשתם
בגוף הדואב
רעב מזדנב
רעד מקרב
אתם שרוחקם
קמה למרות
למדה לאחות
שברי זכרונות
אתם הפוחות

מלחמה האחרונה/ אלירן דאור

קְשִׁירֵעַם הַפֶּגֶז הָאֲחֵרוֹן,
קְשִׁירוּ אֶת הַיְרֵיָה הָאֲחֵרוֹנָה,
קְשִׁיקְבְּרוּ אֶת הַחֲלָל הָאֲחֵרוֹן,
קְשִׁתְשַׁחֲרֵר הַחֲטוּפָה הָאֲחֵרוֹנָה,
קְשִׁיחֲסֵל הַמַּחְבֵּל הָאֲחֵרוֹן,
קְשִׁיִּסְגְּרוּ אֶת הַפְּלוּגָה הָאֲחֵרוֹנָה -
הֵם לֹא יִהְיוּ הָאֲחֵרוֹנִים.

אֲתָה תִּשְׁגֵּר אֶת הַפֶּגֶז הַרְאִשׁוֹן
בְּמִלְחָמָה הַבְּאָה עֲלֵינוּ לְטוֹבָה,
וְאֶת יְרֵי־הַפְּתִיחָה הַחֲגִיגִית
בְּאֲהָבָה אֲתָה תִּסְפֵּג לְתוֹךְ רֵאשִׁיךָ.

אֲתָה תִּהְיֶה הַחֲטוּף הַבָּא,
וְהַחֲלָל הַרְאִשׁוֹן - אִם רַק תִּזְכֶּה
לְמוֹת לְפָנַי שְׂיִחְטְפוּ אוֹתְךָ
כִּי לֹא בָּאָה הַפְּלוּגָה, סְגְּרוּ אוֹתָהּ.

הַמַּחְבֵּל הָאֲחֵרוֹן אֲשֶׁר חֲסֵל
בְּכֻלָּל לֹא הָיָה הָאֲחֵרוֹן,
כִּי קְשִׁבְנוּ צָפָה בּוֹ נְהַרְג
בוֹ-בְחַיּוֹ נִשְׁבַּע אֶת מוֹת אֲבִיו לְנִקְמָם.

גשר של מילים ומנגינה/ אסתי קושמרו-אברהם

בְּתִקּוּפָה כֹּה מְאֵתְגֶרֶת
וְכִלְל לֹא קֵלֶה-

כְּלִנּוּ זְקוּקִים לְהִקְלֶה.
גַּם אִם זְמַנִּית
גַּם אִם רְגַעִית
גַּם אִם עַל גֶּשֶׁר
שֶׁל מִלִּים מְנַגִּינּוֹת
אוּ צַעֲדֵי רִקּוּד,
שִׁיזְצִירִים קֶשֶׁר בֵּין הַלְּבָבוֹת
קֶשֶׁר בֵּין עֵינַיִם דּוֹמְעוֹת וְצוֹחֲקוֹת
וּלְרַגַע-

יֵשׁ תְּחוּשָׁה שֶׁל יַחַד
הַמְפֹּחִיתָה אֶת הַדָּאָגָה וְהַפֶּחַד
מִחֲזִקֶת הַחֶסֶן וְהַתְּקוּהָ
שֶׁאֵין זֹאת רַק אֲגָדָה...

* / אריה רגב

לא רפתה בם משטמה
לא שחה מארת תקנה
עוד מבזיק בהם הזיק
עוד נוטף הרעל
פלישתים עליך שמשון.

לא עת קדת כידון
לא שעת שלנות מגן
הנח לשים עם דלילה
אין זו שעת פרזון
פלישתים עליך שמשון.

הגף מסך מראות שווא
למתק תנומה בל תיגרף
מנגד מתעצמת מדורת מדון
אל תמעד אל עת רפיון
פלישתים עליך שמשון

השמר משיג ושים
מאשליית פתאים ושמה פתרון
אין הם הפצים בה הנצבים מנגד
רק חורשי רעה הם, זורעי זדון.
על משמר חייך עמד, בל תידם
פלישתים עליך שמשון.

היורה בא בסתיו / אפרת ששון

לאַרְךָ כְּבִישׁ הַחוּף
נִצְבִים חֲצָבִים
אָה אֵין זֶה סְתִיו
כָּכֵל הַסְתָּוִים

זֶהוּ לֹא הַסְתָּוִי שְׂצוּבֵט
הַלֵב כְּבָר צְבוּט וְכֹאֹב
מִמְרָאוֹת דָם שׁוֹתֵת
מִהַבּוֹר הַשְּׁחֵר הַפְּעוֹר

קִצּוֹת הַשְּׁפָתִים
פְּזוֹנוֹת כְּלָפִי מִטָּה
הַמֵּתַח נֶאֱגָר בְּשִׁכְמוֹת
אָה פְּנִינוּ חֲתוּמוֹת

מְכֹסִים אֶת אֲזָנֵי
יְלִדֵינוּ הַרְכִים וְאוֹמְרִים-
רְאוּ הִנֵּה חֲצֵב
כְּבָר יָרָה הַיּוֹרָה
יָרָה
יָרָה

מסיבת עיתונאים / אפי הלפרין

ושוב כל העם ראים את הקולות
הצבועים גם הערב בשחר והדומים
להחריד לאלו מאמש: "בראשית, תנחומי
למשפחות שאבדו היום את בניהן ואחולי
החלמה
לפצועים ובאחרית- המלחמה אמנם צפויה
להמשך עוד
חדשים ארפים אבל בסוף אנחנו ננצח".
ואז, ראש הממשלה
ויעציו ויחצניו ומאבטחיו ונהגיו ומראיניו
ממחרים
לדרךם, ורק הסאונדמן הותיק נותר מאחור
בשביל לקפל את ציוד ההגברה
ולמחות את דמעות
המאזינים.

רשומון / מלכה אורמן

צמרמרת קבלתי, שני בני כתיני נפלו.
שנים יחד, באותו הקרב, נגמרה דרכם.
איזו לונה תערה באותה חלקה צבאית.
אני מכירה את כלם
ההורים מכירים את ההורים
האחים מכירים את האחים
כאבי מעמיק בכאבם.

אני וחברי הטוב נפלנו יחד,
ראיתי קדם אותו,
התפוצץ ועף לאחור,
חשבתני, זה היה כמעט לידי, וזה לא אני
מסכנים ההורים שלו, שכנים
ואז, הייתי אני
אנחנו שנים. מספרינו עולה.

איה נוכל לקבר אותך ילד שלנו
איה לא נלטף ונלחץ אל גופך, לא תחייך
חייך מתזק
איה לא נראה אותך גבר שלנו, רעב לחיים,
אכל בתאבון,
איה לא נתפלל שתגשים לך חלום
איה עכשו כשהלכת, כואב בנו החלול
בנשמה,
איה נגמר האויר שיורד אתך מתחת
לאדמה...

בכל שנה / אשר וינשטיין

מוקדש בהוקרה לחברינו ז"ל חללי חטיבת 274

בְּכֵל שָׁנָה
דוֹלֵק עוֹד נֶר
לְזֶכֶר הַנּוֹפְלִים

בְּכֵל שָׁנָה
מוֹנַח עוֹד זֶר
בֵּין שְׁמוֹת הַחֲלָלִים...

*

כִּפָּה הַנֵּר
בְּקֶץ חַיֵּיו
קְמָלִים פְּרָחֵי הַזֶּר

אך הַכָּאב
לְמֵרוֹת שְׁנוֹתָיו
מֵאֵז אֵינוֹ עוֹבֵר...

נעה על השקט / נילי קלינגר

בעקבות זבוב ארך רגליים / ויליאם בטלר ייטס

מוסיקה בת מאות
או אֶלֶף,
מרחפת על מים דמומים
והלך רוחות עבר
מפיח גלים
לרגע

נעה על השקט הירק
אני כותבת לך
כסופים לזמנים של ידע
ריקים מקולות מלחמה

נדמה
כי אין לנו קיסר
מלבד קיסרי מלחמות
שאין תרבות בסופן.
שועטים מקרב אל קרב
הם מותירים גופות
בשדות ארפים

בשולי דרכים מעלות אבק
הדור הבא
רץ יחף
חולף על פני רחובות פְּעוּרִים
נחוש, חסר פחד
נע על המית אמהות
לא משאיר עקבות

אפטר/נעמי מנדלבאום

לקראת סוף האפטר,
הקטנה חטפה פרכוסים.
הרופאים אמרו: וירוס.
הגוף אמר: אבא.
מה כבר מבינה תינקת בת תשעה חדשים?
הגוף אכל, הגוף מבין.
אלה הם חיי כעת.
העדרך הפך שגרה.
קונה לעצמי פרחים,
וסעודות ליל השבת הקדמו.
טוליפים סגלים בהירים
בארגטל הזכוכית,
מפה לבנה
ואשה בוצעת חלה.

מקלחות זריזות,
שיחות וידאו חפוזות.
וכמו לילדים על האופנים,
אני חרדה.
תנהג עם קסדה.
אני חיה מאפטר לאפטר.
כל שיבה מצריכה
הסתגלות חדשה.
ובכל פעם,
מול גבר המתרחק מהבית,
עטור נשק וזית,
אינני בוכה.
אני כבר מחיכת ליום שובך.

ביד אמן / עידו הייק

מילה ודמעה
פצוץ ודממה
סלע וערף
סכין וטורף

קר
ביד אמן
נצבע העולם
אדם

8.11.23

כשהמוזות שותקות/ נעמי תדהר

תכתבי תכתבי

ואיך אוכל לכתב

קשהתותחים רועמים

והמוזות שותקות

והקירות מדממים.

ואיך אוכל לכתב

לתוך עננים מעננים

וחרחור נשימות.

ואיך אמצא נחמה?

לאסף את הרסיסים

גלולת הקסם שלי,

רסיסי לילה שראשי נמלא טל.

ולבי מבקש אלמות אור

©

אבינתן אור (חטוף בעזה)/

נעמי אטיאס

צבא נשות חיל
נושאות דגל אחריה
בתהלים בתנ"א
בבטחון ביושב
במרומים .

כלן עוטפות תומכות
מעודדות מצטרפות
ללא הרף לאל במרומים
שיענה לנו ברחמים .

אבינתן יקר
בן דיצה תרצה
שגור בפינו בכל מקום
בכל דרך שתחזיר אותך
אלינו .

יחד עם כל החטופים
אל חיק משפחתך

אבינתן יקר
בן תרצה דיצה
שגור בפינו בתפלות
ברכות והפרשת חלות

אמר יקרה מפז
נלחמת לשחרורך
נאבקת כלביאה
ללא רובה ללא טינה

נצבת בפתח
כדבורה הנביאה
בעז ברוח ובאמונה
בבורא עולם
ממנו תבוא הישועה .

מיתר קרוע / נירה שי

אֶנְחֵנוּ מְצַפִּים לְגֶשֶׁם
וְהוּא עֶצוֹר בְּיַבֶּשֶׁת אַחֲרֵת
כָּאֵן הַחֲצָבִים נִבְלוּ מִזְמַן
שְׁבוּרִים שְׂרוּעִים בְּצַד הַדֶּרֶךְ

הַשָּׁמַיִם מַעֲלֵינוּ נוֹהֲמִים
יוֹמָם וְלַיִל
יוֹצְאִים מְלֵאִים, שְׁבִים רִיקִים
אֶף אֶחָד לֹא מִנְגֵן

כָּבֵר מְאַחֵר
קְצִינַת הַנִּפְגָּעִים;
בְּלִבָּה פִקֵּעַ מִיֵּתֵר

נובמבר 2023

בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל / אֲשֶׁר גַּל

שָׁבַע נֶרִיעַ
וּבְשָׁבַע מְאוֹת שְׁבָעִים וְשָׁבַע חֶרֶב
נִבְקִיעַ.
נִנְגַח חוֹמוֹת.
נִקַּח שְׁבוּיֹת
נִחְרִים אוֹצְרוֹת
נִשְׂרַף רְחוֹבוֹת.
תֵּאֲנַחְנָה נָשִׁים
יִבְבוּ גְּבָרִים.
וְאֶחָדֵיהֶם
דָּמְמוֹת
נִחְתְּכוֹת בְּסַכִּין.

זמני מלחמה / עמי בטיטו

השמים רוחשים קולות של מלחמה,
חיים שנקצרו נטמנים בפיות אדמה,
ענני מחשבות נשאים עם הרוח,
לא מניחים לנפש רגע לנוח.

רגע נשא אל גל שמועות בתקוה,
וכהרף עין מתנפץ על סלעי אכזבה,
מזיל דמעה בצל כותרות העתון,
ולצלילי שאטת הצבא מרים ראש בגאון.

מתאמץ להתמקד במיטיב, במחזק, במואר,
להתכונן לעתיד, להביט בצפיה למחר.
אל חלוני פורצים קולות הילדים מהגן
הסמוך,
ולבי מתמלא תקוה ועל פני חיוך

וחושך על פני תהום /

נורית שמר - פרידמן

אֶנְחֵנוּ הוֹלְכִים לִישָׁן עִם הָרֵאשׁ

עַל פִּי הַתְּהוֹם

אֶרֶץ שְׂתוּקָה בְּלִילָה

הַחֲלוּמוֹת שְׁלֵנוּ כְּבָר נִשְׁפָּכִים פְּנִימָה

עֵכָשׁוּ זֶה רַק עֵגֶן שֶׁל זְמַן

עַד שְׁהַמִּים יִטְרְפוּ אֶת הַחוּף

אֶנְחֵנוּ יְשָׁנִים בְּתוֹךְ סִיָּרָה עִם חֵר

אוֹחֲזִים בְּדַפְנוֹת וְלֹא יוֹדְעִים מִתִּי

הַרְגֵל שְׁלֵנוּ נִשְׁמָטֵת מֵהַשְּׂמִיכָה

כְּמוֹ מִשּׁוֹט שְׂאֵבֵד אַחִיזָה

* / גאולה שינה

שואלת:

איך זה שבאותה השפה
שבה מתארים שחיטת ילדים
ואנס נשים וגברים
פותבים גם שירה
על יפי הבריאה?
בשביל השבעה באוקטובר
צריך למצא שפה חדשה,
חד פעמית.

פס ייצור – פס קיצור / נורית יעקבס- צדרבוים

פס הייצור של האנושות
לקחים שנלמדו אנושות.
אמהות צריכות לישר גב או קו,
קול שנותר בם הוא אות וכתב,
אמהות צריכות לראות במו עין
גברים עם חלם הולכים בתלם
חמשים בכלי זין.
זה הפל אינטרס עילי של מנכ"ל
בית המסחר לאנשים.
מכונת הייצור של בני אדם, נשים
כדי למלא את שדות הקרב
באנשי עם רב וחוזר חלילה
ואיש לא נס, ואיש לא חס.
פס הייצור של האנושות
הוא פס הקצור של הנשמות.

רולטה / מיכאל זץ

אל תפתעי,
אם נקום בבקר
ונגלה שפרצה מלחמה.
חילי שלג תקפו ממזרח,
תובעים את כבודם ההיסטורי.
הם קוראים לזה 'שלום'.
ואולי נקום בבקר לתגלית מדעית
שמצאה תרופה ל-מחלה,
וודאי נרד למטה, נרקד ברחובות,
בעולם יכריזו על יום שבתון.

בואי נמתח את הסדינים שעל מטתנו
ונקדים ללכת לישן.
לא נעכב את הבקר
מלהפתיע אותנו
וללילה
להציע לנו חלום.

גם פרפרים נאלמים / אתי אדווה צדוק

אוהבי החופש ודקי הכנפיים
מצחקין בין עלווה ירוקה
רגע לפני רוחות סתוו
פרפרים שותקים; נאלמים
מי יבין שפתם?
ראיתי פרפר שנלכד
כנפיו השקופות דקות
עייפו
נדמה לרגע שגסיסתו
נלוות בזעקת עולם
אך פרפרים הם דוממים
אט אט בשריפת הבתים
נלכדים גם חבריו
ובפינה אחת של אור
התקבצו לאות קריאה -
מחוללים את מחול המוות
חבוקים יחדיו

על בית שנשרף / דבורה חיץ

(מוקדש לתושבי העוטף שפוננו מבתיהם)

איך מן העפר נקים שוב את הבית?

איך נפחים שוב חיים בחלליו?

איך נדליק שוב את האור באפר-חדריו?

איך נקם את דם הבית?

איך יחלים הבית מפצעיו?

צללים על השבילים / דליס

צללים על השבילים
אחרי הרעם והברק שהלמו בבתים
בקירות שבין השבילים הירקים
בקירות שנאחזו באנשים טובים
צרימה חזקה השחיתה את השקט
שקט על שבת ברוכה שהפכה שחרה
ואי אפשר לעוף רחוק, מזעקות הזנעות
שקמו
ואי אפשר לפוגג בעותים מהשבילים
צללים צללים על השבילים
חיות-אדם צמאות דם-דם
ועוד ועוד כאב, ואי אפשר לעוף רחוק
כנפים נקטמו, פחד נטמע בשבילים
ככה לא יעשה
ישנם אנשים שבונים עולם ממנות
תמיד רשע מערבב כללים
והעולם כלו נרדם
ועדין תינוקות בצחוקם מתכנסים אל
הוריהם
ועדין נערות מגלות עצמן ואהבות ראשונות
ועדין נערים מצמיחים בגרותם
ועדין מבגרים שמחים בחלקם
ולמה לטלטל סדרי עולם?
למה להטיל צללים על שבילי חיים?

גיבור מלחמה / ערן טורג'מן

לב נקרע
לגזרי גזרים

החיל נקבר
לנגד עיני
עטוף בגבורה

פסוקי תהלים
נאמרים מפי מלאכים

לבי נקרע לגזרים
והמלאכים, בוכים

בוכים המלאכים
על לכתך בטרם עת

אני כאן
עומד עם ראש מרכן
ומצדיע לך חיל יקר
על היותך גבור מלחמה.

ריח מלחמה / ענת זיסוביץ חריט

העוגיות בתנור.
הבית נמלא בניחוח
שלא נתן להתכחש לו.
מנסה שגיבר על ריח המלחמה
אשר נכנס מבחוץ.

מתחת לחלון שלה / רויטל גולדשמיד

הרדיו מדבר: "התקיפות בבינת-ג'ביל
התחדשו"
השכן חופר בשרשרת הברזל
מתקן את אופניו
ומהדק כל ברג פעם נוספת
כאלו מנסה למנע מהעולם להתפרק

"כל המלחמות זהות רק המתים אחרים"
הוא נאנח

מרחיק את עצמו לימים בהם החזיק יותר
מסתם מברגה
וסמרטוט רטב בשעות של אחר הצהריים
הנה, מתחיל שיר

הכאב הזה / עפרה כהן

הכאב הזה
אני לא יודע היכן להניח אותו
בצלחת הריקה שעל השלחן
בגביע הבכי היבש
ליד השקט והחמלה
בכל מקום, מתעקש
ואם אנסה במעט להזיזו
בכפותי הבוערות.
כבד משקלו תחתיו
גופי יקרס

הכאב הזה
אני לא יודע מה לעשות אתו
כשאני חזי מפלח עיני משוטטות
להניח בצד, לרגע קל
ראשי על הכר
שנתי למרחקים נודדת
רק לרגע להרפות
שעות שחר מתלבט
לנשם ואולי
את החיוך להשיב
גם כשמשהו בו מת.

כלי טיס בלתי מאוישים / ענת חן

אֲנַחְנוּ דְּבוּקוֹת פְּנִים אֶל פְּנִים,
אוֹחֲזוֹת יָדִים. מְחַכּוֹת לְטִילִים שְׂיָגִיעוּ הַלִּילָה,
לְכַטֵּב"מִים שְׂיַחֲצוּ אֶת הַמְּרַחֵב הָאֲוִירִי שֶׁל
יִשְׂרָאֵל
יְשׁוּטוּ מֵעַל הַבַּיִת שֶׁלְנוּ בְּשָׂמִים
יִנְחָתוּ. כָּכָה אֶמְרוּ בְּחֻדְשׁוֹת.
יִלְדָה גְּדוֹלָה מְמַלֵּאת אֶת הַמְּטָה שְׁלִי,
פַּעַם הִיְתָה תִּינִיקֶת בְּזָרוּעוֹתַי וְהַיּוֹם
הִיא מְסַפֶּרֶת לִי בְּמִי הִיא מְאֵהֶבֶת בְּעֵינַיִם
בוֹרְקוֹת.
עֲקֹשׂוּ אֲנַחְנוּ שׁוֹאֲלוֹת אַחַת אֶת הַשְּׂנִיָּה חִידוֹת
עַל שִׁירִים,
מַעֲלוֹת זְכָרוֹנוֹת מֵאִמְסֻטְרָדֵם, מְלוֹנְדוֹן, אִיךְ
הַשְּׂתוֹלְלָנוּ
בְּהוֹפְעָה שֶׁל אֲבָבָא,
פְּסֶפְסֵנוּ בְּבִרְצֻלוֹנָה אֶת הַרְכָּבֶת לְמוֹזָאוֹן
דָּאֵלִי,
אֲנַחְנוּ מְלַטְפוֹת זֹאת תִּלְתְּלִיָּה שֶׁל זֹאת.
אוֹמְרוֹת אֶת יָפָה, כַּמָּה אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ,
לִילָה טוֹב.
עוֹשׂוֹת כְּאֵלוֹ אֲנַחְנוּ הוֹלְכוֹת לִישׁן, כְּאֵלוֹ
אֲנַחְנוּ
לֹא מְפַחְדוֹת מְכֻלוֹם.

עולם אחר / רויטל משעלי

לפְעָמִים אָנִי חוֹשֶׁבֶת
שְׂאוּלִי הֲיֵה זֶה
חִלּוֹם רַע סִיוֹט
שֶׁנֶּצְלִיחַ לְהִתְעוֹרֵר מִמֶּנּוּ
וְנִחָזֵר לְעוֹלָם שְׂפּוּי.
שְׂאוּלִי הֲיֵה זֶה סֶרֶט אִימָה
שֶׁנֶּצֵּא מִמֶּנּוּ לְעוֹלָם אַחֵר שׁוֹנֵה וְרָגוּעַ.

אָה הַמְצִיאוֹת עוֹלָה עַל כָּל דְּמִיוֹן
אֲרוּעִים קִשִּׁים נוֹסְפִים מְדֵי יוֹם
נִשְׁבָּרִים שִׂאִים שְׁלֵא הִיוּ מֵעוֹלָם
וְעַדִּין אֵין מַעֲנָה
וְהַדְּמָה זוֹעֶקֶת
וְהַצְפִּיהַ קוֹרַעַת
עַד מִתִּי?

ויהי בשביעי לאוקטובר / רותי סבט

ויאמר הצבא
קחו את הילדים ואת הכלב
קצת בגדים ותרופות
לכו לכם מביתכם ומקבוצתכם אשר אהבתם
עד אשר
יש מלון. ברכה אכל בדור
טלויזיה שעדיף לכבות
יש תרומות

הבית
רחוק

הניצנים לא הנצו / רונה רונית שור

בין האסיף לקציר
האדמה רוניתה דם
ידמעות ללא נחם.
החיטה לא עלתה
בנירים, בתלמים
בשדות יתומים.
בין הסתיו לאביב
השלכת פזרה עליה
חרש שרקה בכיה
הניצנים לא הנצו
בערוגות הכאב.
בין התהו לבהו
נפער פי תהום
ולב מדמם יהום
בסער החרף.
ואין עוד יום.
אין עוד שעה
אין רגע
עד הקיץ
נשתגע.

אניבאלשבת / ח.רות (רותה) (כהן)

יא אבני, תנוח
כדי שתהיה ערני כשצריך

אל תשכח-
עדיף לב
עשוי וול-דאן,
ולא ריר, מדמם-

תתקשר אהוב
אפלו בששי
כשאני מטגנת חצילים

תתקשר שאשמע
'אניבאלשבת'
שאכין לך
שניצל דקדקדק
ושאזכר להזכיר לך גם בפעם הזאת-
פעימת לב
שלי

שהבטחת
לא למות
בגלל טעות של
מישהו

רק אל תשכח להתקשר ילד.
הצבא-

אתה יודע
לא משאיר מקום פנוי בלב של אמא,
אז אל תשכח להתקשר.

אל תשכח
לענות לי ילד,
לב של אמא
מתפוצץ מדאגה
ואפלו בלי נשק
ובלי מלחמה-
אל תשכח לענות כשאנתקשר

רוצה להזכיר לך
ללבש את
הגופיה ההיא,
שלא תקפא מקר בלילה

ושתזכר לאכל-
אני אמא
מבינה בלחמים
לא בלוחמים

שתזכר לנוח

דרך עולם / רחל אשד

גִּשְׁם בְּעֵתוֹ יָבֹא וַיִּמְחָה
אֶת כָּל הַדָּם הַעֲזוּב הַזֶּה.
גִּשְׁם יִשְׁטֹף וַיְרַוֶּה וַיְכַלֶּה
אֶת שְׂרִיקַת יְבָבוֹת אֱלֻמוֹת
הַשָּׂדֶה.

הוא יבוא בזמנו כי זו דרך עולם
לשפך דמים ולמחות את זכרם.
ישבו שכולים בפנת קרבנם
אבא ואמא סופדים
למתם.

מלחמה על המולדת / רות אלמוג

הדעת אינה תופסת את גדל האסון
הלב לא מסגל להכיל את עמק היגון
אין הסבר והגיון ששער הגיהנם נפתח
סכר הדמעות נפרץ והזעם לא תשכח

אלהים, אתה האל הכל יכול
ראה גם מתוך האבל והשכול
כל אחד איך שהוא יכול לפעל
עושה הכל ומעבר כדי לא לפל

וכל העם כלו נושא את התפלה
ומבקש רחמים וחסלה או מלה
שתחזיר את קרן האור שנעלמה
באפלה הקרה המכלה את הנשמה

שכל חיל ולוחם וכל כוחות הבטחון
בכל תעצומות הנפש יצעדו בגאון
יפעלו בלח ובאון ואפלו גם בשגעון
ישובו בשלום לביתם עטורי נצחון

הכל השתנה ברגע נורא אחד
אך האמה כלה יחד כעם אחד
נצבת איתנה וחדורת אמונה
להגן ולשמר על הבית והמדינה

גיוס כללי / רמי בקיש

אני רואה את התמונה הפוללת
צריך גיוס כללי
תקף מלחמה.

הביאו את מגביהי העוף
והדואים על-פני המים.
את הזוחלים על גחונם
ואת ההולכים על ארבע הביאו.
את שוכני המעמקים
מדגיג ועד לויתן
אין שחרורים.
גם את הדשאים
הצמחים
הפרחים העדינים
והעצים בני מאות השנים
הביאו את כלם.
בני האדם יפסידו הפעם.

המלחמה האחרונה / רחל בכר

חֲשַׁבְתִּי שֶׁ
מְלַחֲמֵתִי הָאֲחֵרֹנָה
תִּתְרַגֵּשׁ בַּיּוֹם לְכִתִּי,
לֹא הִתְנַבְּאֵתִי כִּי תִפְרָצֶנָה
מְלַחֲמוֹת בַּיּוֹם בְּהִיר
עַתָּה רַעַם יִשְׁאֵג בְּקוֹל יְהִיר
שָׁמַיִם יִהְפְּכוּ לְעֶפֶר
וְעֶפֶר שָׁמַיִם
וּמְלַחֲמֵתִי הָאֲחֵרֹנָה
תִּשָּׁהה
בֵּינֵתִים
בְּצַפְיָה לַיּוֹם סִגְרִיר.

הִתְיַרְאַתִּי תַמִּיד
שֶׁמְלַחֲמוֹת כְּמוֹ יִבְלִית
מִתְחַדְּשׁוֹת
בְּאוֹקְטוֹבֶר.

וינטג' / רינה ענבר

היתה לי ריח מזרחית חמה
והאזרחים היו מרצים.

היה לי תה קפוא וקרח הום-מייד
והאזרחים היו מרצים.

היו לי שרפרף וינטג' ושרותים ענתיקה
והאזרחים אמרו שזה קול.

הכל אצלי היה ישן-חדש.
כולל המטוסים

שנסקו בשתים בצהרנים
בשבת אל הגבול.

ההפך / רני רוזנטל

אני מעדיף את הפחדן האלמוני כלו בשר
ודם על הגבור האלמוני שנולד כרעיון
ומשוק
עם מטרה. אני מעדיף את אזורי גליפולי על
לוחמי גליפולי, גבעת פלניזות על גבעת
תחמשת,
את הנחל על הנח"ל, פרחי בר בשמות
הרחובות על גנרלים שבין לבין מדגמנים
למדליות ועל מלחמות שמתהדרות בצדקתן
כמו טוס בזנבו ומשמשות אחזת קבר
לכשלונות המדהדים של מחולליהן
אלה מתנקזים למקצוע המנהיגות בכפוף
לחק
הבררה הטבעית בהתאמה לאפס כשוריהם
אני קורא לילד בשמו כדי למנע אי הבנות

* / שולה ברנע

היִתְכַּן כִּי אֶשָּׂא עֵינַי מֵעֵלָה

וְאֶרְאֶה רְסִיסֵי אֲשֶׁר הִתְלַוִּיִּים עַל אֲמִירֵי עֲצִים

וְאֶתְחַנַּן אֲלֵיהֶם: " אֲנִי הִטִּיפוּ עַל עֲצֵבוֹתֵינוּ

מֵעֵט אֹר זָךְ

לְמַעַן נִגַּל וְנִטְמַן צַעֲרֵנוּ בְּעַפְרֵ מִטָּה

פֶּן נִשְׁכַּן בּוֹ אֲנוּ."

שְׂרָשֵׁי עֵצֵב נִטְעוּ בְּחִזְקָה,

עֲנָפִים הִסְתַּעְפוּ מֵהֶם וְטָפְסוּ מֵעֵלָה

עַד כִּי כִסּוּ אֶת עֵין הַשְּׁמֶשׁ-

אֶפְלֵה כִּסְתָה אֶת הָאָרֶץ,

הֵי־יִכַּל הָאֹר לְבַקֵּעַ אֶת הָעֵלְטָה?

דיווח חי מרחוב המייסדים פינת התום / הסיוט של שי לוביאניקר

חמושות בצפרנים עשירות
מטפחות היטב, צבעוניות...
מחזה הזוי
שמשאיר כתמים ומראות
שלא נראה שנתן יהיה אי פעם למחות...
נריחות...
אף צד אינו מצליח לפענח
את הארועים
ונסיונות של תקשורת
מתחילים ומיד מסתימים
עם עוד גופות קרועות
בתנוחות זרות
ומראות של גיהנם
בהם ילדים מנסים לשוא לנשם.
ובתי הקפה מלאים במלאכים מכנפים
שלוגמים קפה, ואפלו לא מביטים
אל המתים הפצועים והילדים האבודים
שמסתובבים עם שלט גדול קזה
"איפה אלהים".

THE END
אל תשכחו לעשות תזכורת לפרק הבא
שישדר בקרוב...

ברחוב המיסדים
פנת התום
נוסעת טויוטה לבנה
שלא שיכת למקום.
רואים עליה שהיא לא מכאן
לא שיכת לאזור או לזמן.
אולי זו זליגה
תוצאה של קרע פיזיקלי
חור שחר שיצר מנהרה
שפתע נפעה
בין שני יקומים מקבילים
זרים כל כך ושונים...
חיזריים האחד לשני.
רגע... הפסקה.
עכשו פרסמת לאזני המן
או מבזק קמפין בחירות
לקהל מטמטם.
אוקי חזרנו:
המפגש הפתאומי, הבלתי צפוי
בין העולמות
מניב אש תפת הרוגים ופצועים
חלקי גופות מתעופפות
נדבקות אל קירות,
ועוד טויוטות לבנות
זרמות כשעליהן נשים עירמות

האם זה יהיה בבגרות? / אריק בר

עֲקֹשׁוּ, יוֹשְׁבֵי שׁוּרֹת שׁוּרֹת,
אַתֶּם עוֹבְרִים עַל הַחֹמֶר לַמִּבְחָן
וּמִיִּחְלִים לְצַלְצוֹל שְׁאֵתְכֶם יִשְׁחַרֵּר.

אֲנִי עוֹמֵד מוֹלְכֶם, בְּשִׁקֵּט
וְלֹא מְחַפֵּשׂ לְהַשְׁלִיט בְּכֶם סֹדֵר.
מִסְתַּכֵּל עֲלֵיכֶם, יְפֵי הַבְּלוּרִית וְהָאֲדִידֹס
וְתוֹהָה כְּמָה מִכֶּם יִחְזְרוּ לְבַקֵּר בְּשָׁנָה הַבָּאָה
וְכִמָּה מִכֶּם אֲגִיעַ לְבַקֵּר בְּאֶפֶן אִישִׁי,
אוֹלֵי עִם זֶר פְּרָחִים מִבֵּית הַסֵּפֶר.

אֶחָת מִכֶּן שׁוֹאֵלֶת: הָאֵם זֶה יִהְיֶה בְּבִגְרוּת?
אֲנִי מִהֲנֶהֱן בְּכַבְדוֹת,
רוֹצֶה לֹאמֹר, שְׁאִין לְדַעַת
עַל אֵיזָה שְׁאֵלוֹן תִּפְלוּ.
וּלְפִתְעַ, שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלִי אוֹמֵר:
תִּלְמָדוּ הַיֵּטֵב וְיִהְיֶה בְּסֹדֵר,
הַצִּיּוֹן, שְׁלֹא כְּמוֹ דְבָרִים אַחֲרַיִם, אֵינֹ חֲקוּק
בְּאֶבֶן.

לזכור / חגית בת-אליעזר

זֶה בָּא מְדַבֵּר קֶטָן,
חֲלָצָה שְׁלֵא נִלְבָּשָׁה,
תְּלוּיָהּ עַל קוֹלֵב יְתוֹם:
תְּוִית, תְּאָרִיךְ קִנְיָה.

"אָרוֹן" מְשֻׁנָּה יְעוּד,
כָּבֵר לֹא לְבִגְדִים יוֹתֵר.
חֵיל מְלוֹאִים נִצְחִי
נִשָּׂא עַל כְּתָפֵי פְּלָגָה.

וְכִי מִמְּשִׁיכָה לְחִיּוֹת.
זוֹקֶרֶת בְּתֵת-מוֹדֵעַ
עַד בּוֹא הַמִּפְּץ הַזֶּה
שֶׁל אֲבָל עֵמֶק, זוֹעֵק.

כדורים / עידית גילאור

על שטיח הגן
היה אוסף כדורי ספוג
ומכניסם בהנאה
בזה אחר זה אל סל הקליעה.
הוא לא ידע שיום יבוא
ויאסף כדורי הרג למחסניו הדהוהה
בזה אחר זה אל קן הבליעה.

על כסא התלמיד
היה לומד על כדור הארץ בצמאה,
רואה הרי געש ולבה גואה.
הוא לא חשב שיום יבוא
ויראה כדור אש של שנאה
שיצית בגופו לבת יראה.

ועכשו עם כדור בקנה על גבעה
כדור בדלח מצפין למולו נבואה,
ובנו מחכה על שטיח חדרו
עם כדור ספוג אחוז בידו הנעה.

כוננות עם שחר / אלון בריימן

זְהִירוֹת, יִפְתִּי.
מִלְחָמָה הִיא דָּבָר מִמֶּכֶר.
רִיחַ הַדָּם. קֶרֶבֶן הָאָדָם. הַדְּגָלִים שֶׁמְנוֹפְפִים
אֶת הַרוּחַ
כָּאֵלוֹ אֶפְשָׁר בְּאֶמֶת לְשַׁלֵּט בְּיַפִּי כָּזֶה.
גַּם הַקֶּרֶב הוּא דָּבָר מִמֶּכֶר .
אִם אַתָּה מִתְמַסֵּר
לְנִבְיַחַת הַמְקַלֵּעַ
בְּכָל מְאוֹדָה,
וּמֵאֲמִין שְׁמוֹלֵךְ
אִין אֲנָשִׁים אַחֲרַיִם, רַק
בְּבוֹת קֶרְטוֹן מִמְּלֵאוֹת אֵיבָרִים פְּנִימִיִּים
וְאֻמוֹנוֹת זָרוֹת.
לֹא טוֹבוֹת כְּמוֹ אֱלֹה שְׁלֵנוּ.
וְקִנְיָה מִמֶּכֶרְת. וְשִׁנְיָה. וְתֵאוֹת נֶקֶם גַּם.
וְתַפְלוֹת לְגֵאלָה
שֶׁתְּשַׁטֵּף בְּאֶחַת אֶת כָּל הַכָּאֵב
בְּפִשְׁטוֹת אֱלוֹהִית וְנִסְתָּרֵת .

פְּתֵאוֹם אֶת רוּאָה אוֹתִי כְּמוֹ זָר,
לֹא כְּמוֹ
הָאִישׁ שֶׁהֵיִתִּי אֲז,
לִפְנֵי שְׂיִצְאֵתִי

לְשֵׁלֵם אֶת חוּבֵי לְחִבְרָה.

תחרה צהובה / שירלי שנירמן

כמה כבר אפשר לנשם את החשך
שסגרת עלי עם כל חלון .

מפזרת נצנצים
מעטרת את עצמי בתחרה.
נפלטת החוצה .
אני עוד אמצא איפה לשמח היום .

המונים מרחוק .
נרגשת, הכפר הזמה .
מגיעה. טפשה. זו לא מסיבה .
בזמן שהתחבאת התחילה מלחמה .

משפילה מבט
מפלטת בקשי את דרכי חזרה .
זוזו כבר .
לא מזהים אשה שבוהה ?

מרסקת את המראות על כל קיר בבית .
אותן ואת העינים העיפות
שמביטות אלי מתוכן .

אם בחוץ מלחמה,
גם לי מתר.

מלחמה עכשיו / שירלי אברמי

במערב אין כל

חדש נכתב לפני מאה שנה

חלפו זמנים, וכמו נשכח

המסר. העיקר

הקרוב ייתם

ויוותר

כאב שלא נגמר

רעש המסוק על גג איכילוב התערבב לי

בחלומות

אבל קמתי לחלון וראיתי שהוא באמת

עוד חייל פצוע קשה. אולי חייל מת

מלחמת שולל 2024

ברעם מדחפים בשכונה

איה התקווה

איפה השלום

איה היונה

שמים / בלפור חקק

התצפיתנית הודיעה
בלשון נסתרה:
השמים נפלו בשמחת תורה.

היא גדלה מאד בעינינו
הוד ואמת לבשה
עוטה כשלמה אורה.

היא הקלידה זאת טרם עלטה
ועד אילת השחר
נורתה אל מותה.